

за тайн ти благость и прости мя ако нѣкогаждь
тя наскрѣбихъ съ дѣтинското си неразмышленіе.
О Боже! възнагради отецътъ ми за тая му лю-
бовь! Горе! не можа като него да отдамъ послѣ-
дното издѣхваніе и да отыда да ся съедина съ
него на небето! Господи! дано смъртъж ми е по-
добна на тоя праведникъ! Що е животътъ ни
върху земліжъ? съ най малкото нѣщо ся упро-
вергава. Счастливы сме защото сжществува на
небето единъ животъ вѣченъ! Това ще е въ слѣ-
дующее самичкото ми разстѣженіе. »

Всичкитѣ предстоящи проливаха слъзы. На
конецъ сельчанката слѣдъ приминуваніето на чув-
ствительнытъ онія минути, удлъжи Маріж да ѿ
послѣдва въ другъ единъ стаѿ.

Нищо неможа да възбрани младото момиче
отъ да бодрствува цѣлж нощъ до леглото на у-
вредіятъ, устана до сутрѣньта като прочиташе,
плачаше и ся молеше наслѣдственно.

Когато корбилатътъ ся затвори, поиска о-
ще единъ пѣтъ да виде скжпытъ ѿ свойства.

Взѣ едно клонче ливаново (rosarin), нѣкои
цвѣта и фіолеты, състави една китка и ѿ по-
ложи въ рѣцѣтъ на благочестивыйтъ градинаръ
който въ продълженіето на трудолюбивыйтъ си
животъ бѣше посеялъ и разсадил толкова голѣ-
мо количество на цвѣта. « Дано тія земны обѣ-
щаніята бѣдѣтъ емблема на животътъ вѣчный,
и това зеленото ливаново клоче, образътъ на бла-
гочестіето и на постоянното чадолубіе. »